

На

РАБОТА

Лътото, съ своите хубави слънчеви дни, е настъпило отдавна. Жетва е. Майката земя е наградила щедро своите чада, за тяхния упорит труд. Заобикалящото ни от всекъде златно жито, галено от тихия вятрец, се носи на талази, като вълните на тихо море.

Група браннички, образуващи ударна трудова група, сме на път за едно село.

Днес, въ тия изключителни времена, обединеното ни отечество, повече от всекога има нужда от работна ръка, от повишен национален дух, от повече усилия и труд. Скъпата родна земя ни зове — нас, младите български синове, и дъщери на работа, въ помощ на нашия селянин, който е здравата опора на нацията.

Стегнати пълни съ вѣра, енергия и воля за работа, въпрѣки жежкото слънце, ние крачимъ бодро между златните житни класове. Полето е пълно съ хора. До нас долита пѣсенъта на жертварка, която се слива съ тихия шепотъ на житните класове.

Варосаните стени на къщите от село-то се блеятъ отдалеч. Ето ни и въ самото село. Отвеждатъ ни въ училището, където ще бждемъ на квартира. Плуването мина въ пѣсни, игри, смѣхъ и закачки. Рано вечеръта, изморени от тежкия и дълъгъ път, ние лѣгаме върху постланите съ сѣно дъски. Луната се показва

през широко разтворения прозорецъ и осветява стаята. Струи от прѣсень въздухъ освежаватъ изморените ни тѣла. Мирисе на прѣсно сѣно. Шегите, смѣхътъ и приказките не преставатъ до късно.

Още не сипнала зората и трѣбата свирѣ за ставане. Търкаме очи и ставаме бързо. Само за нѣколко минути и всички сме готови. Строяваме се за прегледъ. Часътъ е едва четири. Бодри и весели, ние трѣгаме къмъ нивите на работа. Всичко живо се пробужда. Цѣлото село е вече на крака. Тукъ лаятъ псета; тамъ биволарчето каратъ добитѣка на паша; по-нататъкъ жени и деца съ сѣрпове въ ръце каратъ впрегнати коли, а следъ тяхъ върви косачъ съ коса на рамо. Мало и голѣмо е трѣгнало на работа. Нивата на която ще жнемъ, е на единъ широкъ валогъ.

Стопаните оживяватъ първите ръкожи, като показватъ и на насъ. Жадни за работа, ние започваме съ голѣмо усърдие и прилежание. Сѣрпътъ и паламарката се въртятъ изъ ръцете ни. Минаватъ часъ, два, но започваме да свикваме. Косите ни падатъ небрежно изъ забрадките. Шегите, смѣхътъ и закачките се усиляватъ. Момите — жѣтварки — започватъ да се надпѣватъ. Слънцето започва да пече по-силно. Часовете ни се виждатъ дълги. Все по-често бършимъ потните си чела. Класовете шумятъ подъ палящите слънчеви лъчи. Ние работимъ все по-усилено и неуморно: горди, че съ нашия трудъ ще принесемъ макаръ и малка полза на тия трудолюбиви селяни, които не подгваатъ кракъ отъ сутринъ до вечеръ.

Съ опрѣни на кръста ръце, съ разпилени от вѣтра коси, ние се изправяме за минутна почивка. Блуждаещиятъ ни погледъ се спира тукъ-таме на нѣкой чудно-хубавъ кътъ отъ заобикалящата ни приро-

